Orkanen

Nr. 2, 2. årgang
5. februar 2018 • Anarkistisk blad

København | Udkommer første mandag i hver måned | Gratis

Krig

Søndag den 28. januar blev det nye forsvarsforlig vedtaget. Med det bliver der tilført 12,8 milliarder kr. til Forsvaret fra 2018 til 2023. Heraf går 1,4 milliarder til oprustning af cyberforsvaret. Antallet af ansatte og værnepligtige i Forsvaret øges med 1200 personer, og der oprettes en ny brigade. Forliget indebærer også flere nye arbejdsopgaver for militæret, som skal varetage endnu flere politiopgaver end tidligere. Det vil sige militær i gaderne til bevogtning af potentielle terrormål, grænsebevogtning, specialoperationer, og beredskab til at støtte politiet med mandskab og materiel. Puljen til internationale operationer forøges fra en halv milliard til 750 millioner.

Denne øgede militære slagkraft skal blandt andet imødegå det forstærkede trusselsbillede som ifølge udenrigsminister Anders Samuelsen består af et »selvhævdende Rusland tæt på NATO's grænser, terrorisme, cybertrusler og *irregulære migrantstrømme*«. Migrantstrømme som altså nu ifølge regeringen er blevet en opgave for militæret. Hvis man er i tvivl om hvilken tid vi lever i, kan man vende sig til udtalelser som disse og få sine værste anelser bekræftet. Valget står, nu som altid, mellem at acceptere statens eksistens, og dermed være medskyldig, eller at gøre oprør mod denne verden af død og undertrykkelse.

Som anarkist modsætter jeg mig staterne, fordi de er beskyttere for de rige og magtfulde. Jeg modsætter mig politiet og militæret, fordi de er disse staters væbnede forsvar, og jeg modsætter mig politikken fordi den er forvaltningen af dette system for undertrykkelse og udnyttelse. Forsvaret er statens forsvar, ikke mit; det eksisterer for at beskytte magthavernes interesser, og en dag kan det blive statens forsvar mod mig og alle andre rebeller. Jeg modsætter mig krigsførelsen, ikke fordi jeg er pacifist, men fordi den er indlejret i staten som institution, og fordi krig blot er en udvidet del af den økonomiske udnyttelse og racistiske undertrykkelse. Så længe der er stater vil der findes krig.

Imod statens hierarkisk organiserede voldsapparat, foreslår jeg en selvorganiseret, autonom, voldsom og anarkisk modstand. Et øhav af grupper som er uhierarkisk organiseret og efter behov kan udvides og indskrænkes, fra det oprørske individ, over affinitetsgrupper til militser. Således kan oprøret videreføres og tilpasses den almene situation i samfundet. Oprøret må være i stand til at forsvare sig, men også at gå i offensiven, for autoriteternes og udnyttelsens verden falder ikke af sig selv, og så længe den består vil der aldrig blive fred.

På trods af at Danmark har været involveret i en række krige i det meste af 2000-tallet, kan det virke svært at gribe ind. Fælles for de sidste årtiers krige er at de foregår langt væk fra landets grænser. 'Forsvaret' af de europæiske stater har rykket fronterne til mellemøsten og middelhavet, og dog er det her i Europa at mange af krigene har sine kilder. Både hvad angår direkte involvering, med tropper i felten, men også hvad angår salg af militærudstyr til alle slags hære verden over. Sverige, som ellers er så fredeligt og demokratisk, er f.eks. storproducent, faktisk en af verdens største i forhold til indbyggertal, af krigsmateriel, som bl.a. sælges til Saudi-Arabien.

I Belgien er der tilsyneladende nogle som har valgt at fokusere på de sidstnævnte, de som producerer krigens materielle grundlag, dvs. alle mulige slags militært udstyr, og lade dem smage på deres egen medicin. I september var der to meget ødelæggende ildpåsættelser af fabrikker som producerer militært udstyr, samt et tredje forsøg som blev afværget. Læs mere i teksten *»Lucrosum et decorum est pro patria facere?«* på s. 3.

Mens et forsvarsforlig i Danmark kan diskuteres i fred og ro og med rene hænder, lyner bomberne ned over de kurdiske områder i det nordlige Syrien. Kastet af Tyrkiet, der ligesom Danmark er medlem i NATO. Kastet mod de kurdere, hvis militser har drevet Islamisk Stat ud af det nordlige Syrien, og det med bifald og støtte fra Vesten. Nu er faren for at IS fastholder sit territorium drevet over, og Vestens problematiske og midlertidige allierede overlades til sin skæbne. I og med angrebet på Afrin, som indledtes den 19. januar, har Tyrkiet påbegyndt hvad det uden yderligere omskrivninger kalder for en rensning, og som det erklærer vil fortsætte indtil grænseområdet er ryddet for kurdiske styrker. At Tyrkiet med lige så stor ret som IS kan kaldes fascistisk ignoreres af Europa, som med glæde lavede en aftale om at sende flygtninge retur til Tyrkiet (forresten vil Erdoğan placere 3,5 millioner syriske flygtninge i Afrin m.v. når der er ryddet for kurdere, hvilket europæiske politikere nok vil være taknemmelige for).

Uanset hvad vi som anarkister retteligt kan kritisere ved demokratisk konføderalisme og lederkulten som omgiver Öcalan, så er der ingen tvivl om at der i de kurdiske områder i Syrien er sket en udvikling med et libertært fortegn, og det midt i en krig og alle de modsigelser og problemer det medfører. I Rojava, og i de omkringliggende områder, er der mennesker med en revolutionær vision om fredelig sameksistens, kvindefrigørelse og lokal autonomi, som på trods af krigen har bevæget sig mod disse mål, og med forståelse for de internationale konsekvenser af udviklingen har kommunikeret deres idéer, forhåbninger og behov for solidaritet med os som på afstand følger deres kamp. Anarkistiske kammerater, både tilrejsende og lokale, er tilstede i byerne og ved fronterne, i opbygningsarbejdet og i militserne.

Krig føres fordi de rige og magtfulde har gavn af det. Krig er en penge- og magtmaskine. For et frit, retfærdigt og fredeligt samfund, vender vi os mod militarismen. Mod krigen: Sabotage! Mod det samfund som fører krig: Oprør! ◆ *A.*

Ingen leder

Krigen er ikke en fjern trussel, den er en realitet i autoriteternes og pengenes verden. Dens konsekvenser måles i Europa på graden af grænsebevogtning, og på de lukrative forretninger som den giver mulighed for. At leve velvilligt underlagt en stat, hvilken som helst stat, uden oprørstrang, er at gøre sig til medskyldig i krige og udnyttelse. Staterne er de rige og magtfuldes beskytter, og krigsførelse er en forretningsmodel. Kilderne til våben, penge og træning, kan i mange tilfælde henledes til Europa, og her kan de saboteres. Om krigen, og nogle eksempler på sabotage, kan du læse i dette blad.

I dette nummer kan du derudover bl.a. læse om vinteren oplevet fra Vestre fængsel; om kampen i Hambachskoven, hvor kammerater i flere år har kæmpet en alsidig kamp mod en ekspanderende kulmine; om luskeri og mulighederne for diskussion i bevægelsen; om retfærdighed og hvad vi som anarkister forstår ved det; og om 'Stormen på Børsen', en begivenhed som vil blive mindet og fejret med en demonstration den 11. februar. Husk at det ikke er fastelavn uden fastelavnskøller.

Som altid er vi glade for at modtage artikler til bladet, og vi vil gerne opfordre endnu flere til at benytte sig af mulighederne i et anarkistisk blad. Vi ville også blive meget glade for at modtage flere polemiske og kritiske indlæg. Hold dig ikke tilbage.

Orkanen uddeles gratis, og sendes til flere steder i landet. Det koster penge til tryk og porto, og derfor vil vi gerne opfordre dem som har mulighed for det til at støtte bladet økonomisk ved at blive støtteabonnenter. Som støtteabonnent modtager du hver måned bladet i din postkasse, samt får lidt bonusmateriale i form af pjecer o.a. Det koster 200 kr. for 6 måneder. Skriv en e-mail for at høre mere.

Den 16.-17. juni afholdes en anarkistisk bogmesse i Malmø. Vi byder initiativet velkomment, og håber at folk herfra vil benytte lejligheden til at tage derover og knytte bånd med de svenske kammerater. Se notitsen inde i bladet på s. 2.

Afslutningsvis en lille allerstedsnærværende påmindelse til alle: Når man har det for godt, får man det let skidt. Rige svin. ◆ *orkan*

En vinterdag i Vestre fængsel

Vinden fra efteråret havde lagt sig; mørket havde lagt sig, men kulden holdt sig på afstand. Jeg husker tydeligt vintrene i Vestre fængsel, milde i temperaturen som de alle som én må have været, for jeg husker ingen kulde. Da det sneede, eller da der ikke var sneryddet, stod vi stille i læ, men aldrig i stilhed, og folk frøs måske, men ikke mig. Temperaturens generelle mildhed desuagtet havde jeg aldrig for lidt tøj på. Selv den gang hvor jeg skulle have haft besøg 20 minutter inde i gårdturen, hvor vi var blevet sluppet ud i buret kl. ni om morgenen, og det blev aflyst, og jeg derfor ikke blev hentet, dér holdt jeg på varmen, min varme. Jeg frøs aldrig i Vestre fængsel.

Mildheden omkring vintrene var overordnet set udenfor, hvor det var køligst, mørkest og lydløst. Den hårdhed der altid fandt sit udtryk indenfor murene, den rumsterede derimod indenfor. Jeg glemmer aldrig dengang, jeg var oppe en nat i januar, hvor jeg hørte nøgleraslen, ukarakteristisk for en normal vagtrunde, komme nærmere og nærmere min celle. Ukarakteristisk fordi der for det første var mere end en vagt – de gik altid alene på rutinemæssig runde – og fordi der for det andet var meget larm strålende ud gennem fløjens indelukkede luft. Vagten på runde plejer at være så lydløs som mulig, for bedre at kunne opdage brug af telefon eller hashrygning. En celledør på modsatte side af fløjen åbnedes, og jeg lagde øret til min egen. Lydens retning og styrke bekræftede mig i, at det var direkte overfor min celle, at hændelsen fandt sted. Det lyder måske som noget pseudo-intuitivt pis at fyre af, men jeg kan forsikre dig om det følgende: når man sidder indespærret og isoleret fra alle andre og alting normalt, i hundredevis af dage, tusindvis af timer i den samme bebyggelse, så sker der med garanti to ting: man sanser efterhånden alt, hvad man overhovedet kan i mangel på udefrakommende impulser, og man lærer at differentiere, analysere, kalkulere og genkende de impulser, som man undtagelsesvis udsættes for. Jeg havde ingen synssans pga. den låste celledør, men jeg kunne eddermaneme høre, og derfor på en eller anden måde se det hele for mig alligevel. Det bildte jeg i hvert fald mig selv ind.

»Stop acting like a woman!« Det var nogle af ordene fra den ene af de to vagter, da de havde åbnet celledøren og konfronterede den fange, der grædende og fortvivlet stod og tiggede om at blive løsladt. Han havde ringet efter vagterne, og var tydeligvis ude af den. Vi andre fanger var stærke, sagde de to *screws,* fordi vi ikke ringede på den måde midt om natten og hulkede, og han skulle tage at følge vores eksempel (dvs. lukke røven og ikke forstyrre dem i deres youtube-video-kavalkade).

Den følgende dag så jeg ham på gårdturen i det eneste tøj han så ud til at have til rådighed i fængslet, og han så i dén grad trykket ud. I det mindste havde han i mellemtiden taget vagternes visdomsord til sig, og var således blevet *mand* nok til at skåne os andre for sit enerverende flæberi… Usle, uniformerede udskud var de alle. Jeg behøver næppe at sige, at de værste af dem højst sandsynligt aldrig glemmes af de fanger, de undertrykkede allermest. Alle I vagter, fangevogtere, betjente, fængselsfunktionærer, AFSKUM ved nøjagtig hvem I er, og tænk engang om I en dag for alvor bliver mindet om det. Man kan aldrig vide.

⋆

Var det vinterens mildhed, der i højere grad synliggjorde den graverende hårdhed på fængslets inderside? Måske. Jeg var uden tvivl topklar til at gå på gårdtur året rundt, men særligt i vinterperioden føltes det mere presserende at gå ud. At gå ud i varmen og lyset; ud hvor der var stille og roligt; ud for at trække vejret og stimulere synssansen. Altsammen på en vinterdag i Vestre fængsel. ◆

Correspondent, The Blizzard

Stormen på Børsen

Demonstration. På 100-årsdagen for Stormen på Børsen den 11. februar, afholdes en hyldestdemonstration. Den starter på Jagtvej 69 kl. 13.00, som de også gjorde i 1918, og går samlet af den samme rute til Børsen. Der vil være varmt at drikke, sang, kampråb og fastelavnskøller. Artiklen herunder er skrevet af Albert Scherfig til Arbejdermuseet, men her genredigeret og forkortet til Orkanen.

En stærk utilfredshed med den voksende arbejdsløshed og mangel på basale livsfornødenheder under Første Verdenskrig havde fået de politiske protester til at eskalere. Et mærkeligt syn mødte københavnerne fastelavnsmandag, da et par tusind arbejdsløse, bevæbnede med fastelavnskøller og pistoler, pludselig stormede frem mod Børsen. Stormløbet overraskede også politiet og det lykkes at ødelægge Børsens inventar og jage børsmæglerne ned ad gaderne.

To arbejdsløshedsmøder

Ved middagstid mandag d. 11. februar blev der afholdt to møder i København. Det ene i Folkets Hus på Jagtvej 69 og det andet i arbejdernes forsamlingsbygning i Rømersgade.

Møderne var lukkede og aflåste, man skulle vise fagforeningsbog for at komme ind, og man kom først ud, når mødet var forbi.

Her diskuterede man regeringens indgreb og hævelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen. Syndikalisterne og *De Arbejdsløses Organisation* havde krævet 30 kr., men blev nu spist af med 19 kr. om ugen, hvilket vakte stor utilfredshed blandt de fremmødte.

Maskinarbejder Lauritz Hansen åbnede mødet i Rømersgade og fortalte om den indgåede aftale.

»– Man holder os for Nar, raabtes der i Salen, men i Dag tager vi selv! Næste Taler var Millitærnægteren Poul Gissemann. Han gav Stemningen Udtryk i en voldsom Tale.

»– I Dag, raabte han, gaar vi frem med Ild og Sværd! Tordnende Bifaldstramp hilste ham.« *(Politiken,* 12.02.1918)

Nu, som på tidligere møder, blev der talt om, at lave direkte aktion for at skabe opmærksomhed om de arbejdsløses problemer. Arbejdsløse havde eksempelvis tidligere, efter et møde på Enghavevej, røvet en række madvarer i butikkerne på Istedgade.

> » Kun en lille håndfuld vidste, hvor optoget i virkeligheden var på vej hen…

Der blev snakket til møderne om, at de to forsamlinger skulle mødes og drage mod »Flæskebørsen« i Kødbyen for at røve madvarer. Da det var fastelavnsmandag, var der rig mulighed for at forsyne sig med køller på vejen, og det blev foreslået, at man bevæbnede sig.

Bevæbnede arbejdsløse i Københavns gader

Kun en lille håndfuld vidste, hvor optoget i virkeligheden var på vej hen. Undervejs i demonstrationen svingede demonstranterne med røde klude, og af og til, og i særdeleshed da forsamlingen passerede avisen *Københavns* redaktion, affyredes der revolverskud. På Kultorvet forsøgte et hold betjente at splitte forsamlingen, men veg tilbage, da nogle revolverskud blev affyret fra forsamlingen.

En ung arbejdsløs kravlede op på Havhesten, en statue på pladsen, og sagde:

»Kammerater, nu er vor Taalmodighed til Ende! Der skal ske store ting, og vi holder sammen, ubrødeligt sammen. Hvorhen vi skal, véd ingen af Jer. Men Førerne véd det. Dem stoler I paa, og dem følger I. Forrest i Toget vil der blive baaret et rødt Klæde – det er vort symbol!

»I ser at Politiet står overfor Jer. Saa længe de ikke skrider ind gør I heller ikke noget. Men vover de at bruge Magt, så skal de mærke, at denne Gang er det alvor. Jeg haaber at I lige som jeg har taget vaaben med! Og vi skal bruge dem hvis det bliver nødvendigt!«
(København, 12.02.1918)

Børsen stormes

Politiet havde fået opsnappet rygtet om, at forsamlingen, der nu talte et par tusinder, ville fortsætte mod Kødbyen og forsøgte derfor at blokere Vindebrogade for på den måde at stoppe demonstrationen.

Men på vej over Højbro satte de arbejdsløse pludselig afsted i løb ned af Christiansborgs Slotsplads mod Børsen. En lille gruppe var på forhånd kommet ind i Børsen, og holdt nu dørene åbne for den store flok af vrede arbejdsløse, der kom strømmende ind.

»Det kom til meget drastiske Optrin. Børsmæglerne blev sparkede, gennempryglede; der blev skudt med Revolver uafbrudt.« *(Ekstrabladet,* 11.02.1918)

I *Social-Demokraten* kunne man dagen efter læse om, hvordan Carl Gammeltoft, direktør for de danske sukkerfabrikker, fik så svære kvæstelser, at han måtte køres på hospitalet.

Stormen på Børsen varede ikke længe, før politiet kom til, og hen over de næste par timer blev Børsen stille og roligt tømt for bevæbnede arbejdsløse, men på Børsrampen og i de nærliggende gader fortsatte slagsmålene med politiet til langt ud på aftenen.

Hyldestdemonstrationen afholdes den 11. februar kl. 13.00 fra Jagtvej 69.

* * *

Næste dag var området omkring Børsen fyldt med hatte, stokke, politihjelme og andre ejendele, der var blevet tabt under kampene.

En del syndikalister blev anholdt efter Stormen på Børsen. Gissemann og Fritzner, der ledte an i angrebet, var blandt de anholdte, men også en række tilfældige arbejdsløse blev udpeget som syndikalistiske ledere. Christian Christensen, redaktør på *Solidaritet,* og militærnægteren Thøger Thøgersen, var også blandt de anholdte, selvom de ikke havde deltaget i stormløbet. ◆

Albert Scherfig

Altid på rebellernes side

Kort nyt. Om oprør, repression og rige svin.

Tamara Sol

Anarkisten Tamara Sol blev den 25. januar overført til højsikkerhedsafdelingen i fængslet i Santiago, Chile. Det sker efter at hun den 12. januar forsøgte at flygte fra fængslet i Valparaíso. Under flugtforsøget kom hun alvorligt til skade, da hun efter at have forsøgt at krydse pigtråden på fængselmuren brutalt blev tæsket af fængselsvagterne. Efter flugtforsøget blev hun først sat i isolation og *incommunicado,* dvs. nægtet al kommunikation med omverden. Herefter blev hun overført til fængslet i Rancagua, som er berygtet for sine hårde forhold, og er altså nu igen blevet flyttet. Højsikkerhedsafdelingen i Santiago, hvor hun nu holdes indespærret, har et strengt diciplinært regime. Det er et fængsel for mænd, som først siden sommeren 2017 er begyndt at blive brugt til indespærring af enkelte kvinder.

Tamara Sol afsoner en dom på 7 år og 2 måneder, for i januar 2014 at have skudt og såret en sikkerhedsvagt i banken Banco Estado. Det skete efter at en anarkistisk kammerat ved navn Sebastián Oversluij under et bankrøveri i december 2013 var blevet skudt og dræbt af en sikkerhedsvagt med militær baggrund. Tamara skal under angrebet på vagten have råbt at det var hævn. Hun blev senere samme dag anholdt på en politistation, hvor hun forsøgte at trække pistolen.

Hun er tidligere blevet forflyttet, i januar 2017, fordi hun havde angrebet en fængselsvagt.

Solidaritet med Tamara Sol, en rebel med oprejst pande!

Festligheder

I januar, i den schweiziske by Davos, samledes verdens allermest 'uundværlige' narrøve til en ritualiseret samtykkeerklæring for et attentat mod eget liv. Værtskabet for denne glamourøse begivenhed var World Economic Forum, en non-profit fond, der ifølge eget skamløse slogan er *committed to improving the state of the world.* Interessen i at *connecte* og *networke* med høj cigarføring må siges at være de rige og magtfuldes spidskompetence. Stat og kapital er, og har altid været, to alen af ét stykke. Det er en overklassemanifestation som denne er et skidegodt billede på, ærligt talt. Men de var sgu ikke alene! F.eks. var Danmarks arbejderklasse repræsenteret for første gang med LO-formanden Lizette Risgaard i spidsen. Der er selvfølgelig altid plads til endnu en nyttig idiot (og vedkommende må meget gerne være venstreorienteret); det gør det meget nemmere for herredømmet at retfærdiggøre *the state of the world* og dets »forbedring«, uden at de på nogen måde skal vånde sig, hvilket ellers om noget ville være et skridt i den rigtige retning.

Droner

Efter at Fyens politi med tilfredshed har anvendt droner, skal de nu udbredes til andre af landets politikredse. Dronerne bruges til at søge efter og overvåge personer, og at danne sig overblik over situationer. I Sverige indsatte politiet droner allerede i 2016, i et forsøg på at få bugt med de omsiggribende bilbrande som hærgede da. Dog tilsyneladende uden videre held.

Repression i Rusland

Anarkister og antifascister i Rusland er siden oktober sidste år blevet udsat for en række husransagninger og anholdelser. Kammeraterne er anklaget for deltagelse i en fiktiv terrororganisation. Mindst to kammerater er blevet udsat for tortur af politiet. En af kammeraterne »tilstod« under torturen og er nu varetægtsfængslet. Politiet hævder at den mystiske organisation har celler over hele Rusland, og de russiske kammerater venter sig derfor endnu flere anholdelser i den kommende tid. I et call-out på internettet opfordres der til at vise international solidaritet fra i dag til den 12. februar.

Maskeballet som symbol

Hvad et eventuelt maskeringsforbud skal 'dække' over, er med regeringens udkast til et lovforslag ultimo januar blevet konkretiseret uden fortilfælde. Det gælder selvsagt et forbud mod religionsbaseret tilsløring af ansigtet i kvindefrigørelsens navn, hvor eventuel social kontrol på den måde erstattes med garanteret social og statslig kontrol. Udkastet kaster også lys over andre former for tildækkende hovedbeklædning, der står til at blive ulovligt, som f.eks. halsvarmere, huer, masker, hjelme og påsat skæg. Den yderste parlamentariske venstrefløj ryster i moralsk overlegenhed på hovedet, og på højrefløjen er det slet og ret et forsvar af Danmarks monokultur. På samfundets midte trækker folk på skuldrene og kalder det for symbolpolitik, hvilket på én og samme tid er en erkendelse af problematikken og en apati overfor at handle på den. Panserne skal på samfundets gader og stræder i sidste ende vurdere, om tildækningen har et 'anerkendelsesværdigt formål', og her spår jeg konfrontationer fremadrettet, som jeg håber kan være givtige med resultater der falder ud til de undertryktes fordel. Som altid. Maskér jer, når det passer jer. Herskerne bestemmer kun så længe, vi lader dem bestemme, og altid skal det være en kamp for dem at forsøge. ◆

onb

Anarkistisk bogmesse i Malmø

Orkanen har modtaget og viderebringer følgende:

Den 16.-17. juni vil en anarkistisk bogmesse blive afholdt i Malmø, Sverige.

Målet er først og fremmest at præsentere bøger og udgivelser fra det anarkistiske spektrum, og at have oplæg, diskussioner og workshops.

Vi ser, at der er behov for at lære af forskellige erfaringer, og at dele idéer og igangværende kampe. At sprede teorierne og praktikken styrker vor bevægelse både lokalt og globalt, og forstærker vores fællesskab.

Derfor ønsker vi at invitere folk fra forskellige steder til at komme og deltage i dette arrangement.

Hvis du er interesseret i at holde et oplæg, en diskussion eller en workshop, eller at have et bord på bogmessen, så kontakt os venligst så snart som muligt, så vi sammen kan organisere det.

Vi er i gang med at organisere bogmessen, og der er stadig meget der skal gøres. Hvis du har en idé eller et forslag, kan du sende os en e-mail.

I de følgende uger vil der komme mere information om bogmessen. ◆

Skriv til:
anarchistbookfairmalmo@riseup.net

Lucrosum et decorum est pro patria facere?*

DE KAN IKKE latin i Belgien.

Omkring kl. 2 om natten mandag den 25. september, blev beboerne i Mechelen (en by mellem Bruxelles og Antwerpen) vækket af en række eksplosioner. Fra deres vinduer kunne de se et lokalt firmas bygninger opslugt af flammer. På trods af de mange brandkøretøjers indgriben, var der intet at gøre. Af firmaets 5000 m² var der intet tilbage. Alt var ødelagt. Et hårdt slag for Varec, et firma som producerer larvefødder til tanks, og dæk til militær brug, og som er en velkendt leverandør til USA's væbnede styrker.

Om du i kvælende drømme også kunne gå
Bag vognen som vi smed ham i,
Og i hans ansigt se de vridende hvide øjne,
Hans slappe ansigt, som en djævels, sygt af synd;

Omkring kl. 05.40 om morgenen torsdag den 28. september, gik alarmen hos et firma i Genk (en by i Flandern, tæt på grænsen til Holland). Her ødelagde flammerne fuldstændigt to af firmaets bygninger. Skaderne var omfattende. Laboratorier og kontorer kunne ikke længere anvendes, og alle færdige produkter var ødelagt. De 40 teknikere som arbejdede der, er nu arbejdsløse. Et hårdt slag mod Teksam, et firma som producerer pneumatiske teleskopmaster og kommunikationsmaster til militær brug, solgt til halvdelen af verdens hære.

Om du ved hvert et stød, hørte blodet
Komme gurglende fra frådefyldte lunger,
Afskyeligt som kræft, bitter som opstødet
Fra modbydeligt ulægelige sår på uskyldige tunger,–

Omkring kl. 8 om morgenen torsdag den 28. september, blev der i provinsen Liège i Vallonien gjort en mærkelig opdagelse af de ansatte ved et firma som hedder Forges De Zeebrugge. De så røg stige fra fabrikkens tag. Deroppe fandt de gasbeholdere bundet sammen og forbundet til en lunte. Militærets bombeeksperter indgreb og detonerede apparatet. Anklagemyndigheden har åbnet en efterforskning. En ubehagelig overraskelse for Forges De Zeebrugge, et firma som er en del af det multinationale Thales, som specialiserer sig i produktionen af krigsmateriel såsom ammunition, granater og missiler.

Min ven, da skulle du ej med sådan iver
Fortælle børn som længes efter hæder,
*Den gamle løgn: **Dulce et decorum est***
Pro patria mori.**

Måske kan de ikke latin i Belgien, men i det mindste begynder de at forstå at de som forbereder krig, vil få krig til svar. ◆ *Finimondo*

* Er det lukrativt og ret at producere for fædrelandet?
** Det er lifligt og ret at dø for fædrelandet.

Digtet et en del af »Dulce et Decorum Est« af Wilfred Owen, en engelsk soldat som deltog i første verdenskrig og skrev digte om krigens vanvid. Døde kort inden krigens afslutning. Teksten blev offentliggjort på finimondo.org d. 13. oktober 2017. Oversat af Orkanen.

Grønne anarkister fængslet i Tyskland

Den gigantiske maskine som æder Hambachskoven. Ved larvefoden til venstre skimtes en bil.

Den 22. januar 2018, blev aktivisterne i den besatte Hambacher skov i det tyske Rheinland tidligt om morgenen mødt af en talstærk politistyrke. Hundredevis af betjente, klædt i riot-gear og udstyret med flere taktiske fartøjer, inklusiv hydrauliske lifte og en helikopter, var mødt op under påskuddet om at »rydde sikkerhedsveje i tilfælde af nødsituationer«, altså: at lade besættelsens barrikader rydde.

Politiet blev mødt af en meget velforberedt modstand. Fastlåst til barrikaderne, klatrende på strukturer, og endog kravlende i en flere meter dyb tunnel, fik aktivisterne forsinket aktionen så meget, at politiet ved nattetid måtte forlade skoven, uden at have færdiggjort barrikaderydningen. Med sig tog de dog ni aktivister, der nu sidder fængslet i de tyske byer Aachen og Köln.

De ni aktivister, populært kaldet *The Hambi 9*, er varetægtsfængslet grundet flugtrisiko, da de alle, både under anholdelsen og foran dommeren, har nægtet at opgive deres identitet.

Anklaget for at hindre politiets arbejde, kan de dømmes til flere måneders fængsel.

Hambacher Forst besættelsen, der er lokaliseret i den flere tusind år gamle Hambacher skov, på kanten af en ekspanderende brunkulsmine (en af Europas største), har eksisteret siden 2012, og været scene for en bred vifte af aktionsformer, fra ikke-voldelig civil ulydighed til militant sabotage.

I protest mod energigiganten RWE, Europas andenstørste CO_2-udleder, og deres destruktive arbejde (både lokalt gennem minearbejdet og fældningen af skoven, og globalt gennem udledning af drivhusgasser og global opvarmning), har aktivister fra hele Europa, med protestlejren skabt et samlingspunkt for den antiautoritære, antikapitalistiske og direkte-aktions-baserede klimabevægelse. Her har aktivister delt deres evner og viden, organiseret en varieret og effektiv kampagne imod det tyske energifirma, og i fællesskab opretholdt, trods flere rydninger og politiaktioner, en autonom zone, hvor eksperimenter med et bæredygtigt og autoritetsløst minisamfund har kunnet udfolde sig.

Når staten, og den økonomiske elite som den eksisterer for at beskytte, møder modstand, vil den naturligvis svare igen, med de midler den har til rådighed. Politiet, dommeren, fængslet.

Den repression besættelsen mødte den 22. januar, og som *The Hambi 9* til stadighed møder, får kun sin legitimitet gennem statens autoritet, som den med vold presser ned over sin befolkning.

Alternativer til den industrielle kapitalisme eksisterer, og kun ved aktivt at bekæmpe det bestående samfund med direkte aktion, og gennem solidaritet og gensidig hjælp støtte hinandens kampe, kan vi fremme det frie samfund og dets værdier. ◆ *Birk Persson*

Skriv breve til *The Hambi 9!*
Adresser og mere information om deres situation findes på ABC Rheinlands side:
https://abcrhineland.blackblogs.org/

Læs mere om Hambacher Forst på:
https://hambacherforst.org

Lusken omkring

Bag lukkede døre. Orkanen i modvind, eller… var det medvind? Rundt går det i alle fald, mens mystikken breder sig.

For nogle uger siden modtog vi her på bladet en meddelelse fra en vis anarkistisk bogcafé her i København. I den stod der kort og godt at samme bogcafé ikke længere ønsker at modtage *Orkanen*. Fair nok, vi ønsker ikke at påtvinge nogen vort enerverende lille skrift. Dog ville det være yderst interessant at vide, hvorfor denne anarkistiske bogcafé ikke længere ønsker at udbrede et anarkistisk blad. Derfor svarede vi prompte, og udbad os i al høflighed om de ville forklare os deres bevæggrunde. Indtil videre er der ikke kommet noget svar, ikke engang et »nej«, men håbet dør som bekendt sidst.

Det virker mærkeligt med denne lusken omkring, men samtidig ikke atypisk for bevægelsen her i byen. Hvis folk helt enkelt bare kunne sige det højt og tydeligt, hvis de har et problem, så kunne der blive en diskussion ud af det, hvilket absolut kun kan være til gavn for bevægelsen. Sådanne diskussioner er også hvad vi her på *Orkanen*, desværre uden videre respons, har forsøgt at lægge op til. Det er højst uforståeligt, hvorfor nogle tilsyneladende forsøger at undgå åbne diskussioner, som jo immervæk er den eneste måde hvorpå bevægelsen kan udvikles i fællesskab. Uden den åbne diskussion, hierarkiseres bevægelsen, fordi der lukkes ned for kritik, idéer og endda muligheden for at stille spørgsmål.

Det er svært ikke at få en nagende mistanke om, at de som vil undgå åben debat, vil undgå det, fordi det de har gang i er så råddent at det ikke tåler at blive hevet frem i lyset. Og her taler jeg ikke om ulovligheder – som der ikke i sig selv er noget råddent ved, og som det givetvis ikke er klogt at diskutere i konkrete termer – men om bestemte handlinger og idéer som ikke kan forsvares som anarkistiske og antiautoritære. Hvis de *kunne* forsvares som anarkistiske, hvorfor skulle der så gøres så meget for at lukke ned for kritikken?

I bevægelsen er der tendens til at føre politik, for alt er som bekendt politisk. For de gamle anarkister var politikken intet andet end kampen om magten i staten, og de kritiserede og afskyede den som sådan, hvilket de gjorde helt ret i. Det er tankevækkende at politikken har sneget sig fra da at være fjenden, til nu at være selve identiteten for de fleste anarkister. Vore dages politiske anarkister befatter sig dog som oftest blot med magten i bevægelsen og i mediefortællingen, men knebene er de samme. Fortielse her, et fremstød der, taktiske alliancer, og, hvorfor ikke, en lille retssag eller to…

Vi her på *Orkanen* har i al beskedenhed gjort hvad vi kan for at udtrykke anarkistiske, antiautoritære og oprørske idéer, samt fremføre kritik af den venstreradikale bevægelse når vi fandt at det var nødvendigt. Det har vi gjort i klarsprog, ja, og det har måske ikke altid været lige behageligt for alle. Men altså, hvad ellers burde man forvente sig af en anarkistisk avis? Hvis det står i modsætning til nogens idé om anarkisme, så skulle de have begyndt at modarbejde os for længe siden.

Holdt hen i uvidenhed om årsagerne til bladets udelukkelse, er vi henvist til gætterier. Er det indholdet? Stavefejlene? Layoutet? De latterlige papirclips som holder svineriet sammen? Men er disse gættelege ikke en smule uværdige? Er den anarkistiske bevægelse ikke ude på at nedbryde samfundet, eller stiller den sig tilfreds med at fjumre omkring som en flok mobbende unger fra helvede? Nej, ærligt talt, det er vist bedre for alle hvis dem fra bogcaféen kunne stikke næsen frem og skrive, hvor det er at skoen trykker.

Behøver vi sige, at vi med glæde trykker denne bogcafés eventuelle indlæg, samt vort svar?

Vi håber på mindre lusken omkring, og afventer i spænding de usynlige komitéers afgørelse om spørgsmålet. ◆
O

Kampråb og kasketter

Træt af reformistiske socialister,
kommunister forklædt som anarkister
såkaldte revolutionære aktivister
intet andet end magthigende parlamentarister

I individualismens tid savner jeg individualister
ser næsten ingen andre end reaktionister
I sagde at I var anarkister
fucking populister

Træt af kampråb som ingen gider kæmpe
oprør og solidaritet!
Selvantændende taler, men du vil ikke stå bag det
følger bare endnu et sæt af regler

Svøbt i romantik og nostalgi
vi lever i nuet, fortiden er forbi
det handler ikke om min utopi
jeg vil bare gerne være fri

Kæmper med alt jeg har
autoriteterne skal mærke mit svar
ætser dem væk med salpetersyre
én mindre til at bestemme og styre

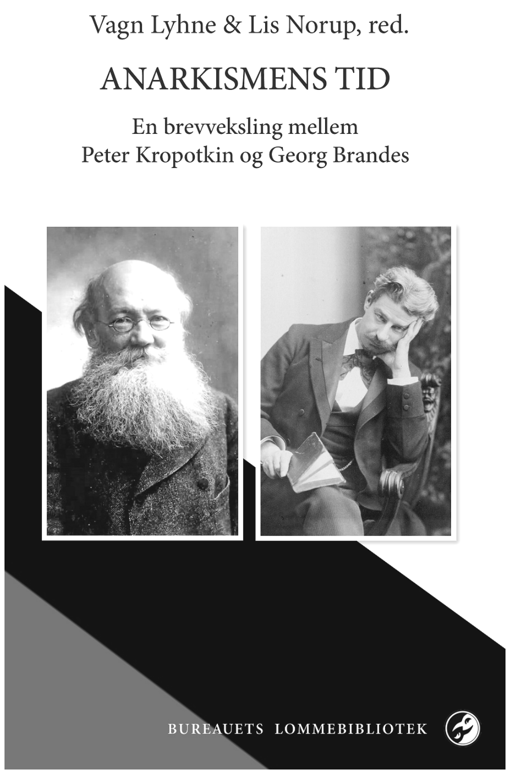
Bliver høj og sløj af nattens aktioner
med hvem jeg deler mine visioner
uendelige missioner

Mit sind er (et) i oprør
flytter grænser for hvad jeg tør
det handler ikke om hvad jeg bør
nærmere at jeg ikke kan lade vær'

Prop

Venskabets tid

Boganmeldelse. Anarkisten Peter Kropotkin og den internationalt kendte danske litteraturkritiker Georg Brandes stod i et nært venskabsforhold. I denne bog præsenteres vi for deres samlede korrespondance, som spænder over mere en tyve år. I brevene diskuterer de interessamte spørgsmål, både litterære og politiske, blandt andet den anarkistiske dådspropaganda, forholdet mellem individ og masse, idéerne om gensidig hjælp, udviklingen i Rusland og 1. verdenskrig.

Anarkismens tid. En brevveksling mellem Peter Kropotkin og Georg Brandes. Oversat og redigeret af Vagn Lyhne & Lis Norup. Det poetiske bureaus forlag, 2017. 417 s. 200 kr.

Man skal vist være lidt af en nørd for at værdsætte denne brevveksling mellem den danske litterat og kritiker Georg Brandes og den russiske anarkist Peter Kropotkin, men denne anmelder høstede stor glæde af bogen. De skrev til hinanden på fransk, og vi præsenteres i denne bog for første gang for deres korrespondance oversat til dansk. Oversættelsen er fremragende, og indledes af et forord som på udmærket vis præsenterer de to skribenter og deres tid, med interessante afstikkere til f.eks. datidens anarkistiske kredse i Danmark.

Brevvekslingen begyndte i 1896, efter at Brandes og Kropotkin mødte hinanden hos Stepniak, russisk nihilist og forfatter, der ligesom Kropotkin levede i eksil i England. De gjorde åbenbart et uudsletteligt indtryk på hinanden, for det blev begyndelsen på et varmt venskab som, på trods af at de kun mødtes få gange derefter, varede indtil Kropotkins død i 1921. Deres venskab holdt de i live i brevene, som nu er samlet i denne bog. En del breve er gået tabt, og derfor er der af og til huller i korrespondancen, men ikke desto mindre får vi et godt indtryk af deres diskussioner om tidens store begivenheder og hver deres forfatterskab. De kommenterede ofte hinandens skrifter, og hjalp også hinanden med kontakter til presse og forlæggere i sine respektive sfærer. Desuden skrev Brandes forordet til Kropotkins erindringer, og foranledigede udgivelsen af en del af Kropotkins bøger på dansk.

Selvom de var nære venner, var de meget forskellige, både i deres holdninger og livsforløb. Om deres venskab skriver Brandes den 1. maj 1899 til Kropotkin: »Det er sært, kære ven! Vi to er forbundet med hinanden på afstand […] Vores studier, vores tilbøjeligheder, vores karakter er helt forskellig […] Til trods herfor er vi forenet i kærligheden til friheden, til det gode, til menneskeheden.«

Et af de spørgsmål som skiller dem ad er forholdet mellem individ og masse. Kropotkin er overvejende positiv i sine forhåbninger om massernes formåen, og mener at de store kunstnere og skabere blot er udtryk for massernes evne til skabelse og forandring: »Selv et produkt af masserne, former han nu massen i sit billede.« Brandes er derimod skeptisk indstillet til masserne, den pøbel der »hyler af den ulykkelige Dreyfus« og som han har set i aktion. Under påvirkning fra Nietzsche er hans ideal de store mennesker, de enestående, som er »menneskehedens formål« og som skaber forandringerne.

Trukket skarpt op, er Kropotkins individualisme den revolutionære, som søger hvert individs glæde og selvhævdelse i kollektivet, mens Brandes' individualisme er den politiske og kulturelle elites hævdelse på bekostning af masserne. Begge synspunkter har sine mangler. Kropotkins tro på masserne er smuk men naiv, mens Brandes' individualisme i sidste ende retfærdiggør undertrykkelse af masserne i navn af »menneskehedens mål«, som i hans optik er frembringelsen af de store mennesker. I bund og grund er det spørgsmålet om hvorvidt massernes underkastelse kan accepteres hvis det er med et storslået mål for øje; spørgsmålet om hvorvidt målet helliger midlerne. Anarkismen har i sine bedste øjeblikke konsekvent benægtet at lidelse kan lede til lykke, og dermed afvist alle former lederskab, selv avantgardens, ligesåvel som den har afvist at individet skal underkaste sig massen. De som hævder sin individualitet gør oprør mod herskernes såvel som massernes overherredømme. Anarki er generaliseringen af dette oprør indtil det punkt hvor massen er opløst i selvhævdende individer. Da er der ikke længere hverken herskere eller undersåtter.

Et andet interessant punkt i korrespondancen er Brandes' forsvar af Kropotkin i den danske presse. Kropotkin blev efter mordet på kejserinden af Østrig i 1898, i en dansk avis anklaget for at være den ansvarlige for mordet, og for den anarkistiske terror i almindelighed. Brandes hidsede sig grundigt op over angrebet på sin ven, og oversatte Kropotkins svar på anklagen, men kritikken var reel. Kropotkin var, på trods af det fredelige indtryk han giver i brevene, uden tvivl en af dådspropagandaens største agitatorer. Er det ikke sandt, at den som skriver, er lige så ansvarlig som den der handler? Hvis anarkismen er en spænding mellem tanke og handling, så går det ikke at unddrage sig ansvaret. En spøjs detalje i den anledning er at Brandes i 1899 skrev forordet til Kropotkins erindringer på caféen ved Hôtel Terminus i Paris – netop den café hvor anarkisten Émile Henry fem år tidligere havde kastet sin bombe.

Denne udgivelse er et dokument over et varmt og inderligt venskab mellem to usædvanlige personer som levede i en interessant periode. Da havde anarkismen endnu ikke tabt al indflydelse i arbejderbevægelsen til den autoritære socialisme, og de oprør og revolutioner som rystede Europa gjorde det muligt at i det fjerne skimte anarkismens tid. Sådan gik det ikke, men læser vi med over skulderen på Brandes og Kropotkin, så bliver vi måske lidt klogere på hvilke ræsonnementer som ikke længere er gangbare, og hvor anarkisterne i dag skal vende deres opmærksomhed for endelig at gøre det af med underkastelsen og autoriteterne. ◆

K.

Retfærdighed

Jeg går lige til sagen. Hvordan fanden i helvede er det, at vi kan opnå retfærdighed ved at ty til domstolene? Enten er jeg blevet fejlinformeret, eller også må helvede seriøst være frosset til is eftersom at erklærede anarkister har indledt en offensiv mod egne principper ved at støtte en retslig proces mod politiet. Hjælper det os, at vi får rettens ord, STATENS ord for at panserne er brutale? Eller var det fordi, at de var *for* brutale den nytårsnat, ligesom de i øvrigt har været ved utallige andre tilfælde? Forholder det sig sådan, at hvis vi får rettens ord for at de skal slappe lidt af med knippelsvingningerne næste gang, så er vi tilfredsstillet? Skal de allermest hårdtslående og rabiate af dem sågar have en løftet pegefinger, eller måske en fyreseddel, eller hvad med en retsforfølgelse på halsen, så vi kan ånde lettet op? Ak, min forvirring er total, og derfor opfordrer jeg disse anarkister, der støtter dette retslige foretagende, til at forklare logikken bag alt det her hejs.

Er der en bagvedliggende mening, jeg ikke har fanget? Drømmen og målet om en anarkist i folketinget? I politikorpset? I dommerstanden? Det kan også være, at nogle af jer søger opbakning og sympati hos samvittighedsfulde medborgere, pressefolk eller anklagere? Det vil I givetvis få, men ikke fordi I har fået tæsk, er blevet ydmyget og trampet på. I stikker nemlig jeres næse for langt frem, hvilket udelukkende er et resultat af jeres frihedshungrende eksistens, og bliver som følge heraf bedt om at træde tilbage i utydelige og ubetydelige skygger; for panserne er der altid 'gode argumenter' for at smadre afvigere. Nej, I vil få opbakning for at være konforme, passive og spille spillet. Men ved at søge retfærdighed hos en dommer, legitimerer I samfundet, der på samme tid arbejder for at eliminere jer. I kommer til at skulle tale jeres sag i et forum, hvor subsistensløse *people of colour* deporteres af et racistisk system, hvor varetægtsfængslinger og (anonyme) overvågningskendelser udstedes mod vores kammerater, og hvor de tiltaltes »gode personlige forhold« er lig med »hvid og middelklasse/overklasse«. Er det virkelig sådan et sted, at I med løftet pande agter at søge anerkendelse og rimelighed?

Jeg er om nogen vred over politiets adfærd. Jeg ønsker tilmed at deres eksistens helt ophører. Jeg har lyttet til hårrejsende beretninger fra folk der blev brutaliseret den nytårsnat, og de hjemsøger mig til stadighed. Tro mig, når jeg siger, at vi deler vrede, hævngerrighed, retfærdighedssøgning, frygt og frihedstrang.

Men kære ligesindede(?),

Jeg håber, at I vil genoverveje jeres beslutning om at sagsøge politiet. Kampen for frihed kan ikke vindes i en retssal, gennem en afhøring, eller ved en domsafsigelse; det må I kunne indse. Retssystemet er ikke bare fjendtligt territorium, som resten af samfundet på utallige måder er det. Hvis bare dét var tilfældet. Det er også en kamparena, hvor I er afvæbnede og udsatte. I søger forståeligt nok en oprejsning af en eller anden art, men vores styrke som antiautoritære, tilmed vores eksistensgrundlag som selvsamme, ligger ikke i at samarbejde med staten; den ligger i det stik modsatte.

Vi har våben nok i vores kamp. Våben såsom solidaritet, ulydighed og vold. Våben såsom flasker, sten og ild. Disse våben skal løbende slibes, så de ikke bliver sløve. De skal til enhver tid stå fremme, så de kun er en håndsrækning væk. De skal værnes om, så de ikke dør.

Jeg er klar til at føre krig – for frihed, imod undertrykkelse. Men jeg kan ikke følge jer nedad denne vej mod en lovmæssig proces. Jeres beslutning om at følge denne vej knuser mit hjerte. Ikke mindst fordi I på den måde modarbejder friheden, livet, og anarkiet. Slet og ret. ◆

følehornet

Hjertets grænser

Begrænsede til sex
trykker vi os bankende
mod hjertets grænser

En hvisken og et skrig,
kærlighed og raseri
kommer ikke nærmere

Kærlighed er længsel efter enhed,
en håbløs storm mod kroppens grænse;
du kan ikke krybe ind i mit skind

Kun døden indfrier enheden,
opløser kroppen i verden,
men for sent; de døde mærker intet

Kærlighed er spændingen
mellem længsel og umulighed,
et stormløb på hjertets grænser

Enhed er umulig
gudløst længes jeg;
vælger livet, elskende.

K.

Bogtips

Albert Camus: Oprøreren. *»Helliger målet midlerne? Måske. Men hvad skal hellige målet? Dette spørgsmål […] besvarer oprøret: Midlerne.«* Camus viser, hvordan de autoritære revolutioner forlader sit livsbekræftende udspring i oprøret og bliver ren benægtelse. Ligesom religionen udsætter de retfærdigheden i en uendelighed, og retfærdiggør dermed mord og menneskelig ulykke med henvisning til en fremtid som aldrig kommer. Oprøret stræber efter retfærdighed og frihed, med udgangspunkt i menneskenes virkelighed. Retfærdighed og frihed i morgen, kan aldrig retfærdiggøre uretfærdighed og slaveri i dag. *K.*

Støt Orkanen!

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.
200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.
Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.
Skriv og hør mere: orkanen@riseup.net

Rettelse: I quizzen i forrige nummer stod der i spørgsmål nr. 3 årstallet 1917. Der skulle stå 1918. Vi beklager fejlen. *orkan*

Hvor kan du få »Orkanen«?

- AFUK (Kbh)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: **orkanen@riseup.net**

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 5. marts
Deadline: Den 28. februar
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 200
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to "Orkanen"

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 5th of March
Deadline: 28th of February
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 200
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3